

2 KRÓNIKÁK 14-18.

És pihenni tért Abíjjá az őseihez, eltemették Dávid városában, és fia, Ászá lett utána a király. Az ő idejében béke volt az országban tíz esztendeig.

Ászá azt tette, amit jónak és helyesnek tartott Istene, az ÚR.

Eltávolította az idegen oltárokat és az áldozóhalmokat, összetörte a szent oszlopokat és kivágta a szent fákat.

A júdaiaknak pedig megparancsolta, hogy őseik Istenét, az URat keressék, és teljesítsék a törvényt és a parancsolatokat.

Emlékeztek, hogy Roboám idejében az emberek elfordultak Istentől, és idegen isteneket kezdtek imádni, felállították a szent oszlopokat és az idegen istenek oltárait. Abíjjá megengedte mindkét fajta istenimádatot, Ászá viszont a lelki élet megreformálása során eltávolította az idegen istenek oltárait, de nem az összeset.

Eltávolította Júda összes városából az áldozóhalmokat és a tömjénező oltárokat, és uralkodása alatt béke volt az országban.

Épített Júdában megerősített városokat, mert béke volt az országban. Nem viseltek ellene háborút azokban az években, mert nyugalmat adott neki az ÚR.

Ezt mondta a Júdaiaknak: Építsük ki ezeket a városokat, vegyük őket körül várfallal, lássuk el tornyokkal, kapukkal és zárakkal, míg a mienk az ország, mert kerestük Istenünket, az URat, és ő nyugalmat adott nekünk mindenfelől. El is végezték sikeresen az építkezést.

Ászá haderejét háromszázezer júdai pajzsos és kopjás, továbbá kétszáznyolcvanezer benjámini könnyű pajzsot viselő és íjász alkotta. Ezek mind vitéz harcosok voltak.

Kivonult ellenük az etióp Zerah milliós haderővel és háromszáz harci kocsival, és megérkezett Márésa alá.

Ászá is kivonult ellene, és csatarendbe álltak a Cefatá-völgyben Márésánál.

Akkor Ászá így kiáltott Istenéhez, az ÚRhoz: URam, neked nem nehéz segíteni az erőtlent a sokasággal szemben! Segíts meg bennünket, URunk, Istenünk, mert rád támaszkodunk, és a te nevedben jöttünk ez ellen a tömeg ellen! URam, te vagy a mi Istenünk, mutasd meg, hogy ember nem tehet ellened semmit!

Amikor minden jel ellened szól, és amikor úgy néz ki, hogy esélyed sincs, mindig bölcs dolog az Úrhoz kiáltani.

Ásza felismerte, hogy Istennek nincs szüksége egy nagy hadsereghez ahhoz, hogy segítsen, semmibe sem kerül ez neki. Sokszor azt mondjuk, hogy ez egy nagy probléma, ez nagyon nehéz, de nem Isten számára. Mi csak a mi kis emberi korlátaink szempontjából vizsgáljuk a dolgokat, de Isten esetében nem beszélhetünk nehézségekről. Ugyanolyan könnyű Istennek egy rákot meggyógyítani, mint egy fülfájást. Az egyetlen nehézség abból fakad, hogy Istenre ruházzuk a saját emberi korlátainkat. És ez igaz mindnyájunkra, függetlenül attól, hogy ki hol tart a lelki fejlődésében.

Ha valaki elveszítette volna egyik karját és odajönne hozzánk, és azt mondaná, hogy imádkozzunk azért, hogy Isten adjon neki még egy kart, valószínű, hogy ez lenne a válaszuk: „Testvérünk, tudjuk, hogy Isten mindenre képes, de hadd magyarázzuk meg, hogy Isten miért nem adhat neked egy új kezdet...” Mindezt csak azért mondanánk, mert a mi fejünkben Istent korlátokkal ruháztuk fel, és azért is, mert eddig bizonyára nem láttuk még, hogy Isten egy új kart adott volna valakinek. Ez viszont nem jelentheti azt, hogy Isten nem képes, vagy, hogy Isten nem akarna egy új kart adni, ha valaki ezt valóban elhinné. Ez nem lehetetlen Isten számára.

Ha letörjük egy rák lábát, akkor az vissza fog nőni, egy polipnak is új karja nő, ha a másik letörik, a giliszta is újra növeli a testét, ha levágjuk a végét. Vajon Isten jobban szereti a gilisztákat, mint az embereket?

Sajnos mindnyájunk fejében, beleértve az enyémet, ott vannak a korlátok. Be kell ismerjem, hogy én magam sem tudnék igaz hitben imádkozni azért, hogy egy új karja nőjön ki valakinek. Mégis a lényeg az, hogy ugyanolyan könnyű lenne Istennek egy új kart adni valakinek, mint egy fájós lábujjat meggyógyítani.

Ha Isten természetfeletti ereje képes elvenni a fejfájásodat, akkor ugyanaz az hatalma képes lenne egy új kart, vagy akár egy új lábat is adni. A nehézség a mi korlátainkból fakad.

Érdekes, hogy Ászá imájában csak egyetlen kérés van: Segíts meg bennünket! A többi Isten erejéről és hatalmáról szól, hozzátéve, hogy: Rád támaszkodunk.

Ez egy nagyon nehéz helyzet, de sokszor belekényszerülünk ebbe a helyzetbe, mert semmi mást nem tudunk tenni. „Istenem, ha Te nem teszed meg, akkor ebből nem lesz semmi.”

Én magam sem jutok el mindig ide, hogy túllépjek saját magamon, és ezért nem mindig támaszkodom Istenre. Úgy tűnik, hogy ha van még egy esély, hogy másképp végezzem el a dolgot, akkor azt még megpróbálom. Legtöbbször csak akkor kezdek Istenre támaszkodni, amikor meg vagyok már győződve, hogy semmi más lehetőség nincs. És még ekkor sem támaszkodom rá nyugodtan, hanem néha még mindig aggódom és félek.

Vajon miért olyan nehéz Istenben bízni és rá támaszkodni? Amikor a mi gyülekezetünk kinötte a régi helyét, és kifizettük ennek a helynek az előlegét, rövid időn belül a pénz többi részét is le kellett tenni, de az sehol sem volt még. Minden nap errefelé kellett hazamenjek, mindig ránéztem erre a 10 hold földre, és újból és újból pánikba estem.

Mindig elkezdtem magammal beszélni: „Chuck, mit csinálsz te ezekkel az emberekkel? A régi helyen minden olyan jól megy, semmi gond nincs, három alkalom van, és elég pénz folyik be, hogy minden szükségletet fedeztetek, de most ezt miért teszed? Rákényszeríted az embereket, hogy megvegyék ezt a 10 holdat, és mindez még csak a kezdet, mert legalább egymilló dollár kell ahhoz, hogy erre egy épületet is felépítsetek. Mi van, ha az egész kudarcba fullad, akkor mit fogsz csinálni? Mit fogsz nekik mondani?”

Ott ültem az autóban, néztem ezt az üres földparcellát, és elkezdtem izzadni, miközben a Sátán kínozza az agyamat. Aztán megszólalt az Úr és ezt kérdezte: „Kinek a gyülekezete ez?” „A Tied, Uram.” „Akkor miért aggódsz?” „Nem tudom.” És elhajtottam nagy boldogsággal, áldva az Urat, hogy az Ő gyülekezete, és ha az egész csődbe megy, akkor az Ő csődje lesz, nem az enyém. Ledobtam a terhet a vállamról, mert elviselhetetlen volt számomra. Isten azt kérdezte: „Ki okozta a problémát?” „Te, Uram”. „Akkor én fogom megoldani”, mondta az Úr.

És mennyire szeretem azt az érzést, amikor végre eljutok oda, hogy teljesen bízzak az Úrban. Milyen jó, amikor végre abbahagyom az aggódást, a rettegést és átadom neki a terhet, és mondom neki, hogy „te jössz, Uram, ez a Te ügyed. Én Rád fogok támaszkodni.”

Isten gyakran eljuttat minket képességeink határáig, hogy megtanuljunk bízni Benne, és megtanuljunk támaszkodni Rá. Bármi is fog történni, mind az Ő gondja lesz.

Isten olyan dolgokat tervez, amikről én még nem is álmodok. Olyan módszerei és lehetőségei vannak, amelyekre én még sohasem gondoltam.

Kezdttem azon gondolkozni, hogy a 10 holdat elosztjuk két felé, és egyik felét el tudjuk majd adni, mert jó vásár volt, és így legalább felét vissza fogjuk tudni szerezni a pénznek. A véneknél több hitük volt, mint nekem, mert azt mondták, hogy az egész földre szükségünk van. 10 holdra? Hát mit fogunk azzal csinálni? Az én mottóm: „Gondolkozz szerényen.”

Hát így nem osztottuk fel, és nem adtuk el az 5 holdat, ehelyett az Úr eladta egy kis csücskét a földnek a Shell olajtársaságnak, és a befolyó pénz a teljes kifizetett összeg fele volt. Aztán így segített minket tovább minden héten újabb és újabb kis lépéssel, és így megtartottuk az egész földet. Mire felépítettük az épületet, az egész ki volt fizetve. Nagyon izgalmas látni Isten munkálkodását, de még izgalmasabb akkor, ha megtanulunk Istenben bízni. Ezalatt az idő alatt én is megtanultam Istenre támaszkodni, mert láttam, hogy a probléma sokkal nagyobb, mint amivel én valaha is meg tudnék küzdeni, és ez így van ma is. De ne ijedjete meg, mert már rég nem én vezetem ezt az egészet, nem is merném megpróbálni, mert ez az Ő gyülekezet, az Ő dolga.

Segíts meg bennünket, URunk, Istenünk, mert rád támaszkodunk, és a te nevedben jöttünk ez ellen a tömeg ellen!

Mennyivel másabb ez annál, mint amikor emberi ésszel kitalálunk egy programot, és aztán azt kérjük Istentől, hogy álljon mellénk, és áldja meg azt. Arra utasítjuk Őt, hogy figyelmesen hallgassa meg utasításainkat, hogy ne hogy ez az egész kudarcba fulladjon. Ide gyere, és oda menj, és ha ezt elvégezted, akkor tedd meg ezt, és így tovább, mondjuk Istennek

Azt gondoljuk, hogy az imádság arról szól, hogy Istent körbefuttatjuk az életünkben, hogy a mi akaratumat hajtsa végre. Ez nagyon hibás elképzelés, mert Isten nem arra teremtette az imádságot, hogy eszközként használja a saját akaratomat beteljesítésére itt a földön. Ezt a hibát nagyon sokan elkövetik, mert azt hiszik, hogy ha elég erősen hisznek valamiben, akkor ima segítségével beteljesíthetik saját akaratumat. Miért, hát Jézus nem azt mondja, hogy „Kérjete bármit az én nevemben, és megteszem, hogy az Atya megdicsőüljön a Fiában.” De igen. Kinek ígérte ezeket a dolgokat? Kinek mondta azt, hogy kérjete, és adatik? Kinek mondta ezeket? A tömegnek? Nem. Saját tanítványainak!

Mit jelent az, hogy Jézus tanítványa vagyok?

Akkor Jézus ezt mondta tanítványainak: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét, és kövessen engem.

Kinek mondja tehát Jézus, hogy bármit kérhet? Annak, aki előszöris megtagadta önmagát, így nem magára gondol, nem magáról akar gondoskodni, és nem is kér saját részére, mert megtagadta magát. Annak az embernek beszél, aki teljesen Isten akaratumának rendelte alá magát, akárcsak Jézus: „Nem az én, hanem a Te akaratom legyen meg.” Annak mondja mindezt, aki teljes mértékben Őt követi, és ez az ember Isten akaratumat akarja megvalósítani.

Ez tehát nem azt jelenti, hogy minden kis kedvtelése, flancom, testi vágyaim kielégítését kérhetem, hogy luxus életet élhessek. Hanem azt jelenti, hogy annyira el vagyok kötelezve Istennek, hogy már nem a saját dolgaim érdekelnek, hanem csak a Királyságban való munkálkodás. A körülöttem levő elveszett lelkekért kérek, azért, hogy Isten munkálkodjon ezekben az életekben is, abban a közösségben, amelyben élek, és milyen dicsőséges látni Isten munkáját ebben a szükségben szenvedő világban.

Az ima célja mindig az kell legyen, hogy Isten akaratumat legyen meg, nem az enyém. Az imáitok nem fogják megváltoztatni Isten akaratumat! Szörnyű lenne, ha ez megtörténhetne, mert Isten akaratumat a legjobb, ami veletek és a gyerkeitekkel történhet. És mivel annyira szeret titeket, nem fogja érzelem-hullámok következtében megváltoztatni akaratumat azért, hogy a kis nyavajgásaitokra válaszolhasson, mert nem

látjátok a teljes képet és nem ismeritek a történet egészét, így csak rövidlátó módon gondoltok, és nem hosszútávon.

Ezért haragusztok meg néha Istenre, ezért van az, hogy néha nem értitek Őt, ezért van az, hogy gyakran össze vagytok törve, mert nem válaszolja meg imáitokat, annak ellenére, hogy nagyon hittetek abban, hogy munkálkodni fog. Miért nem? Hisz megtettem, ami az én részem volt! Azért, mert Isten célja nem a te akaratod teljesítése, és ez nem lehet az ima célja sem.

Akkor Ászá így kiáltott Istenéhez, az ÚRhoz: URam, neked nem nehéz segíteni az erőtlent a sokasággal szemben! Segíts meg bennünket, URunk, Istenünk, mert rád támaszkodunk, és a te nevedben jöttünk ez ellen a tömeg ellen! URam, te vagy a mi Istenünk, mutasd meg, hogy ember nem tehet ellened semmit! És megverte az ÚR az etiópokat Ászá és Júda előtt. Megfutamodtak az etiópok, Ászá és hadinépe egészen Gerárig üldözte őket. Elhulltak az etiópok, senki sem maradt életben közülük, mert összetörték az ÚR előtt és serege előtt. A júdaiak igen sok zsákmányt ejtettek. Leverték Gerár környékén minden várost, mert az ÚRtól való rettegés fogta el azokat. Kifosztottak minden várost, mert sok zsákmány volt bennük. A jószágok akleit is lerombolták, és rengeteg juhot és tevét hajtottak el. Így tértek vissza Jeruzsálembe.

Azután Isten lelke szállt Azarjáhúra, Ódéd fiára, kiment Ászá elé, és ezt mondta neki: Hallgassatok rám, Ászá és egész Júda, meg Benjámin! Az ÚR veletek lesz, ha ti is övele lesztek. Ha keresitek őt, megtaláljátok, de ha elhagyjátok, ő is elhagy benneteket.

Ez Isten örökkévaló igazsága, amely minden emberre igaz minden időben.

Ebben az időben Ászá győzelmi mámortól ittas, látta, hogy az Úr hogyan hoz szabadulást, és lelkileg ilyenkor az ember szédületes magaslatokban jár. Bizonyára mosolyog a próféta intelmén, mert azt gondolja magában, hogy nem kellett volna a beszéd végét elmondania, mert úgysem fogja elhagyni Istent sohasem. De várjunk csak egy pillanatra! Nagyon figyeljete mindig, amikor Isten valamivel kapcsolatban figyelmeztet, függetlenül attól, hogy éppen abban a pillanarban milyen erősnek érzitek magatokat azon a területen, mert Isten nem vesztegeti a szavait hiába. Ha valamivel kapcsolatban figyelmeztet titeket, akkor annak a figyelmeztetésnek oka van. Figyeljete oda, mert pontosan azon a területen fogtok később elbukni.

Szerintem egyiketek sem bukott el olyan dolgokban, amikkel kapcsolatban Isten előzőleg ne figyelmeztetett volna titeket. De figyelmen kívül hagytátok, és azt gondoltátok, hogy ti vagytok a helyzet urai, és a figyelmeztetés ellenére oda mentetek, ahova nem kellett volna. Isten nem figyelmeztet hiába.

Hosszú ideig élt Izráel az igaz Isten nélkül, tanító pap nélkül és törvény nélkül. De ha nyomorúságában megtért az ÚRhoz, Izráel Istenéhez, és kereste őt, meg is találta. Azokban az időben nem volt biztonságban sem az eltávozó, sem a hazatérő, mert sok gyötrelem szakadt mindazokra, akik ezekben a tartományokban laktak. Egyik nép a másik népet, egyik város a másik várost zúzta szét, mert Isten gyötörte őket mindenféle nyomorúsággal. Ti azonban legyetek erősek, ne lankadjatok el, mert tetteiteknek meglesz a jutalma! Amikor Ászá meghallotta ezt a beszédet, Ódéd próféta prófétálását, összeszedte az erejét, és eltávolította az utálatos bálványokat Júda és Benjámin egész földjéről, meg azokból a városokból, amelyeket elfoglalt Efraim hegyvidékén. Ezután megújította az ÚR oltárát, amely az ÚR csarnoka előtt volt. Majd összegyűjtötte egész Júdát, Benjámint és azokat, akik Efraim, Manassé és Simeon törzséből jövevényként náluk laktak. Mert sokan átpártoltak hozzá Izráelből, amikor látták, hogy vele van Istene, az ÚR.

Összegyűltek tehát Jeruzsálemben, Ászá uralkodása tizenötödik évében, a harmadik hónapban, és áldoztak az ÚRnak azon a napon az odavitt zsákmányból hétszáz marhát és hétezer juhot. Majd szövetségre léptek, hogy őseik Istenét, az URat keresik teljes szívvel és teljes lélekkel;

Milyen nagyszerű, hogy azért kötöttek egymással szövetséget, hogy teljes szívükkel és lelkükkel az Urat fogják keresni. Milyen nagyszerű dolog, amikor az emberek egy lelki megújulásért kötnek egymással szövetséget, elkötelezik magukat, hogy mindent alárendelnek Istennek beleértve önmagukat is.

de meg kell halnia mindenkinek, aki nem keresi Izráel Istenét, az URat, kicsinek és nagynak, férfinak és nőnek egyaránt.

Ezzel azonban egy kicsit túllőttek a célon. Nem lehet az istenfélelmet törvénybe foglalni, mert ha ilyen törvények működnének, akkor Jézusnak nem kellett volna meghalni. Mégis bámulatra méltó, hogy milyen hatalmas buzgóságuk volt az Úr felé: az Urat fogjuk szolgálni, és ha valaki nem követ minket ebben, akkor elpusztítjuk azt.

És megesküdték az ÚRra fennhangon ujjongva, trombita- és kürtszó mellett.

Szerettem volna ott lenni, és látni, amikor az emberek szíve az Úr felé fordult, és látni, hogy milyen hatalmas lelki magasságokban járnak.

Örvendezett egész Júda az eskünek, mert teljes szívvel tettek esküt, és egy akarattal keresték Istent, és meg is találták. Az ÚR pedig nyugalmat adott nekik mindenfelől.

Ászá király még anyját, Maakát is eltávolította anyakirálynői méltóságából, mivel egy undok bálványt csináltatott Asérá tiszteletére. Ászá azonban kivágatta ezt az undok bálványt, darabokra törte, és a Kidrón-pataknál elégette.

Izráelben nem szűntek meg az áldozóhalmok, de Ászának tiszta volt a szíve egész életében.

Bevitte az Isten házába apja szent adományait, meg a maga szent adományait: ezüstöt, aranyat és egyéb tárgyakat.

Nem volt háború Ászá uralkodásának harmincötödik évéig.

Ászá uralkodásának harminchatodik évében Baasá, Izráel királya Júda ellen vonult, és kiépítette Rámát, hogy ne lehessen Ászához, Júda királyához átmenni, vagy tőle átjönni.

Ekkorra Ászá már nagyon gazdag lett és megerősödött, mert 25 éven keresztül béke volt az országban.

Ekkor Ászá ezüstöt és aranyat hozott ki az ÚR házának és a királyi palotának a kincseiből, és elküldte Benhadadnak, Arám királyának, aki Damaszkuszban lakott, ezzel az üzenettel:

Szövetség van köztünk, az volt már apám és apád között is. Nézd, küldök neked ezüstöt és aranyat. Menj, bontsd fel Baasával, Izráel királyával kötött szövetségedet, hogy vonuljon vissza innen!

Benhadad hallgatott Ászá királyra, és hadserege vezéreit Izráel városai ellen küldte. Leverték Ijjónt, Dánt, Ábél-Maimot és Naftáli városainak minden raktárát.

Amikor ezt Baasá meghallotta, abbahagyta Ráma építését, és beszüntette a munkát.

Ászá király pedig munkára fogta egész Júdát, és elhordták Ráma köveit és gerendáit, amelyekkel Baasá építkezett. Ezekkel építette ki Gebát és Micpát.

Ászá terve sikeresen megvalósult. Saját katonai kapcsolatai és erőforrásai segítségével megvásárolta a probléma megoldását. De...

Abban az időben elment Hanáni látnok Ászához, Júda királyához, és ezt mondta neki: Mivel Arám királyára támaszkodtál, nem pedig Istenedre, az ÚRra, ezért csúszott ki a kezedből Arám királyának a hadserege.

Nem volt-e az etiópoknak és líbiaiaknak roppant hadereje, igen sok harci kocsija és lovasa? Mégis kezedbe adta őket az ÚR, mivel rá támaszkodtál.

Mert az ÚR szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi. Ostobán viselkedtél ebben a dologban, és emiatt mostantól fogva háborúban lesz részed!

Ekkor Ászá éppen a sikerére és diplomáciai érzékére lehetett nagyon büszke, mire a próféta eljön hozzá, és megfeddi őt: már nem az ÚRban bízol, hanem az emberek erejében. Már nem Isten nevében harcolsz, már nem Őt hívod segítségül, mert úgy gondolod, hogy te magad is meg tudod oldani ezt a helyzetet. Nem emlékszel, hogy hogyan segített akkor, amikor az a hatalmas etióp hadsereg megtámadott?

Itt egy nagy igazságot olvashatunk ismét, amelyet a szívetekbe kellene égessetek:

az ÚR szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi. Isten használni szeretné az életeteket, szeretne megáldani titeket, szeretné az Ő erőforrásait rátok zúdítani, és olyan embereket keres, akiket használhat arra, hogy a erőforrásait rajtuk keresztül eljuttathassa a világba. Istennek emberekre van szüksége ahhoz, hogy kinyúljon e szükségét szenvedő világ felé, és ezért olyan embereket keres, akiknek a szíve teljesen feléje fordul.

Istenem, add, hogy a szívünk teljesen feléd forduljon! Istenem, vedd le a szemünket a világ dolgairól, a mi saját vágyainkról, céljaikról és ambícióinkról. Istenem, add, hogy a szívem csak feléd forduljon!

Isten azt az embert keresi, akinek az élete összhangban van az Ő céljaival és akaratával. Amikor megtalálja ezt az embert, és amikor ez az ember kéri Istentől a Királyság építéséhez szükséges dolgokat, akkor Isten már előre eldöntötte, hogy meg fogja adni neki ezeket, mert nem azért kér, hogy azokat a saját vágyaira költse.

Jakab azt írja, hogy „azért nem kaptok, mert saját vágyaitokra akarjátok eltékozolni”. Sokszor csak azért kérünk, hogy saját vágyainkat töltsük be, de Isten olyanokat keres, akiknek a vágyuk teljesen Isten munkájának végzése felé fordul. A világ kétségbeejtő helyzetben van, és Istennek szüksége van emberekre, hogy elérje azt.

Használható szeretnék lenni Isten számára, és ez az állandó és folyamatos imádságom. Tudom, hogy nagyon könnyen el lehet térülni Isten terveinek és céljainak megvalósításától, és végül egy polcon fogunk porosodni. De én nem szeretnék oda kerülni, hanem használható szeretnék maradni, hisz ez az egyetlen oka annak, hogy ezen a rothadó helyen, ebben a romló világban megmaradjak. És amikor elkezdek saját céljaim megvalósításáért élni, akkor az az imám, hogy Istenem azonnal vigyél ki innen, mert pazarolom az életem olyan dolgokra, amelyek egyáltalán nem számítanak.

Csak egyetlen valódi cél van már: hogy az legyek, akivé Isten akar formálni, hogy olyan szolgálja legyek, aki az Ő akaratát teljesíti az életemen keresztül. Ilyen ember akarok lenni, mert még nem vagyok teljesen ilyen, de ez a vágyam, hogy ilyenné váljak. Isten ismeri a szívem vágyát, és azt is tudja, hogy teljesen elköteleztem magam Jézus Krisztusnak, hogy az az ember legyek, akit Isten használni tud.

Ászá azonban bosszús lett a látokra, és kalodába záratta, olyan dühös lett rá emiatt.

Ez a király uralkodása elején olyan imádságot mondott, amely lelki reformokat okozott a nép körében, és most pedig haragos lett, mert a próféta Isten igazságát mondta a szemébe.

Uralkodása harminckilencedik évében megbetegedett. Ászának a lába és betegsége egyre súlyosbodott. De betegségében sem az ÚRhoz folyamodott, hanem az orvosokhoz.

Mindez arra enged következtetni, hogy ha az Urat kereste volna, akkor az Úr meggyógyította volna a lábát. De Ászá már korábban elkezdett az emberekre támaszkodni. Az emberekben bízni viszont hiábavalóság, sokkal jobb az Úrban bízni. Tragikus történet ez. Annak az embernek, aki az elején teljesen az Úrban bízott és ennek következtében hatalmas győzelmeket aratott, lelki reformot hozott, úgy ért véget az élete, hogy az emberekben kezdett bízni, és ezért meghalt.

Utána a fia, Jósáfát lett a király, aki erősen tartotta magát Izráellel szemben.

Csapatokat rendelt Júda megerősített városaiba, és helyőrséget helyezett el Júda országában, meg Efraimnak azokban a városaiban, amelyeket apja, Ászá foglalt el.

Az ÚR Jósáfáttal volt, mert ősének, Dávidnak a korábbi útjain járt, és nem kereste a Baalokat, hanem atyja Istenét kereste, és az ő parancsolatai szerint élt, nem pedig Izráel cselekedetei szerint.

Ezért az ÚR megerősítette kezében a királyi hatalmat. Egész Júda ajándékot adott Jósáfátnak, úgyhogy gazdagsága és dicsősége igen nagy lett.

Mivel az ÚR útjain járt, egyre bátrabb lett, és újból eltávolította Júdából az áldozóhalmokat és a szent fákat.

Uralkodása harmadik évében kiküldte vezéreit, Ben-Hailt, Óbadját, Zekarját, Netanélt és Míkájehút, hogy tanítsanak Júda városaiban.

Lévíták is voltak velük: Semajáhú, Netanjáhú, Zebadjáhú, Aszáél, Semirámót, Jehónátán, Adónijjáhú, Tóbijjáhú, és Tób-Adónijjá lévíták, és velük együtt Elisámá és Jehórám papok.

Tanítottak tehát Júdában, náluk volt az ÚR törvénykönyve is, amikor bejárták Júda valamennyi városát, tanítva a népet.

Evangelizáló csapatokat küldött mindenfelé Júdába, hogy Isten törvényeit tanítsák nekik, és ismét Isten legyen életük középpontjában.

Ezért az ÚR rettegést támasztott a Júda körül levő országok királyaiban, és nem mertek háborút indítani Jósáfát ellen.

A filiszteusok is hoztak Jósáfátnak hódoló ajándékot és adót ezüstben; az arabok pedig nyájakat hoztak neki, hétezerhétszáz kost és hétezerhétszáz kecskebakot.

Jósáfátnak egyre nagyobb lett a hatalma. Várat és raktárvárosokat épített Júdában.

Sok készlete volt Júda városaiban, Jeruzsálemben pedig vitéz férfiakból álló katonasága volt.

Ezeknek száma majdnem egymilló volt.

Jósáfátnak már nagy volt a gazdagsága és dicsősége, amikor Aháb sógorává lett.

Aháb minden idők egyik leggonoszabb királya volt Izraelben. Nem tudom, hogy Jósáfát miért került vele kapcsolatba.

Néhány év múlva elment Ahábhoz Samáriába, és Aháb sok juhot és marhát vágatott le neki meg a vele levő hadinépnek. Majd arra biztatta őt, hogy vonuljon vele együtt Rámót-Gileád ellen.

Aháb, Izráel királya ezt kérdezte Jósáfáttól, Júda királyától: Eljössz-e velem Rámót-Gileád ellen? Ő ezt válaszolta neki: Elmegyek, akárcsak te, és az én népem, akárcsak a te néped; veled leszünk a háborúban!

De Jósáfát ezt mondta Izráel királyának: Kérdezd meg előbb az ÚR igéjét!

Izráel királya azért összegyűjtötte a prófétákat, négyszáz embert, és megkérdezte őket: Elmenjünk-e harcolni Rámót-Gileáért, vagy letegyek róla? Ők így feleltek: Vonulj föl, mert Isten a király kezébe adja azt!

Jósáfát azonban ezt mondta: Nincs itt az ÚRnak több prófétája, akit megkérdezhetnénk?

Izráel királya így felelt Jósáfátnak: Van még egy ember, aki által megkérdezhethetjük az URat, de én gyűlölöm őt, mert sohasem prófétál nekem jót, hanem csak rosszat. Míkájehú, Jimlá fia az. Jósáfát erre így szólt: Ne mondjon ilyet a király!

Ekkor Izráel királya odahívta egyik udvari emberét, és ezt mondta: Siess Míkájehúért, Jimlá fiáért.

Izráel királya és Jósáfát, Júda királya ott ült díszruhába öltözve, mindegyik a maga trónján. Ott ültek Samária kapubejáratánál a téren, a próféták pedig mind ott prófétáltak előttük.

Cidkijjáhú, Kenaaná fia vasszarvakat készített magának, és ezt mondta: Így szól az ÚR: Ezekkel ökleled Arámot, míg csak el nem pusztítod!

A próféták mindnyájan így prófétáltak: Vonulj föl Rámót-Gileád ellen, és sikerrel jársz! Az ÚR a király kezébe adja azt!

A követ pedig, aki elment, hogy elhívja Míkájehút, így szólt hozzá: Nézd, a próféták egyhangúlag jót ígérnek a királynak, legyen azért a te beszéded is olyan, mint az övék, és ígérj jót!

De Míkájehú így felelt: Az élő ÚRra esküszöm, hogy csak azt fogom mondani, amit az én Istenem mond.

Amikor a királyhoz érkezett, a király megkérdezte tőle: Míká! Elmenjünk-e harcolni Rámót-Gileádról, vagy letegyek róla? Ő így felelt: Vonuljatok föl, és járjatok szerencsével! A kezetekbe kerül.

A király azonban ezt mondta neki: Hányszor eskesselek meg, hogy csak igazat mondj nekem az ÚR nevében?

Erre ő így felelt: Láttam egész Izráelt szétszóródva a hegyeken, mint egy nyájat, amelynek nincs pásztora. Az ÚR pedig ezt mondta: Nincs ezeknek gazdájuk, térjen haza mindenki békével!

Ekkor Izráel királya így szólt Jósáfáthoz: Ugye megmondtam neked, hogy nem prófétál ez nekem jót, csak rosszat?

Míkájehú pedig ezt mondta: Halljátok az ÚR igéjét! Láttam az URat trónján ülve, és az egész mennyei sereg ott állt a jobbán és balján.

És ezt mondta az ÚR: Ki fogja rászedni Ahábot, Izráel királyát, hogy fölvonuljon és elessék Rámót-Gileádnál? Erre az egyik ezt mondta, a másik azt mondta.

De előlépett egy lélek, megállt az ÚR előtt, és így szólt: Majd én rászedem őt! Az ÚR ezt kérdezte tőle: Hogyan?

Az így felelt: Elmegyek, és hazug lélek leszek minden prófétája szájában. Az ÚR pedig így szólt: Így csakugyan rá tudod szedni. Menj és tégy így!

Íme így adott az ÚR hazug lelket valamennyi prófétád szájába. Az ÚR kimondta vesztedet.

Ekkor odalépett Cidkijjáhú, Kenaaná fia, arcul ütötte Míkájehút, és ezt mondta: Talán eltávozott tőlem valamerre az ÚR lelke, és csak veled beszél?

Míkájehú így felelt: Majd meglátod azon a napon, amikor szobárol szobára mész, hogy elrejtőzz.

Akkor ezt parancsolta Izráel királya: Fogjátok Míkájehút, vigyétek Ámón városparancsnokhoz és Jóás királyfihoz,

és mondjátok: Ezt parancsolja a király: Vessétek börtönbe, és szűkösen tápláljátok kenyérral és vízzel, amíg békében vissza nem térek!

Míkájehú így szólt: Ha csakugyan békében térsz vissza, nem az ÚR beszélt általam. Majd ezt mondta: Hallja meg ezt az egész nép!

Elég nehéz tisztán látni, hogy Isten miként munkálkodott ebben az esetben. Miért engedné meg Isten, hogy egy hazug lélek hatalmába kerítsen négyszáz prófétát, hogy becsapják a királyt, és az harcra induljon. Nem akarok nagyon belemélyedni, de tudjuk, hogy Isten mindent az Ő céljaira teremtett. Még a Sátán is Isten céljainak megvalósításáért létezik, azokkal a korlátokkal együtt, amelyeket Isten állított fel neki. A Sátán panaszkodott is ezek ellen a korlátok ellen Jób esetében.

Amikor Isten megteremtette az embert, akkor szabad akaratot és a választás szabadságát adta neki. Ahhoz azonban, hogy ennek a szabad akaratnak értelme legyen, az is kellett, hogy legyen valami ami közül az ember választhat. Ha nem lett volna választási lehetőség, akkor nem sok értelme lett volna a választás

szabadságának. Ha minden jó lett volna a világegyetemben, akkor nem lett volna választási lehetőség, ezért Isten meg kellett engedje a Sátánnak, hogy fellázadjon azért, hogy megtudhassa, hogy az ember szíve szerint valóban Őt szereti-e és szolgálja. Isten szeretetet és kapcsolatot keresett az emberrel, és nem tudhatta, hogy ez a szeretet valóságos-e vagy nem, ha nincs meg a választási lehetőség a rosszra is. Ezért engedte meg a Sátán lázadását, ezért helyezte a fát az Édenkert közepébe, ezért engedte, hogy válasszon az ember a jó és rossz közül, hogy valódi beteljesülése legyen az ember szeretete által.

Isten nekünk is azért adott választási képességet és lehetőséget, mert nem muszály szeressük Istent, nem muszáj Őt válasszuk, nem muszály kifejezzük iránta érzett szeretetünket, de ha akarjuk, akkor erre van lehetőségünk. Ha pedig ezt az utat választjuk, akkor Isten tudni fogja, hogy ez a mi választásunk volt, és ez a szívünk vágya. De választhatom azt, hogy utálok Őt, hogy ellene lázzadok, hogy életemet teljesen a saját vágyaim betöltésére élem. Ha viszont a másik utat választom, akkor Isten tudja, hogy a szeretetem valódi.

Ezért engedte meg Isten, hogy a hazug lélek a próféták száján keresztül szóljon, és Áháb harcba induljon Ramoth-Gileádba. Vajon nem tudott volna Isten valami mást használni erre? Dehogynem. De Ő így döntött, és én nem vitathatom Isten döntéseit. Azt sem tudom, hogy miért választott engem, de nagyon örülök a választásának, és nem vitatkozom vele. Eldöntöttem, hogy nem vitatom Isten választásait, mert tudom, hogy Ő sokkal bölcsebb nálam.

Azután felvonult Izráel királya és Jósáfát, Júda királya Rámót-Gileád ellen.

Izráel királya ezt mondta Jósáfátnak: Én álruhába öltözöm, és úgy megyek a csatába, te azonban öltözz a magad ruhájába! Izráel királya tehát álruhába öltözött, és úgy ment a csatába.

Arám királya pedig ezt parancsolta a harci kocsik parancsnokainak: Ne támadjatok meg se kicsit, se nagyot, csak Izráel királyát!

Amikor a harci kocsik parancsnokai meglátták Jósáfátot, azt gondolták, hogy ő Izráel királya. Ezért körülfogták, hogy megtámadják. Jósáfát azonban kiáltozni kezdett, és az ÚR megsegítette; Isten másfelé terelte őket.

A harci kocsik parancsnokai ugyanis látva, hogy nem ő Izráel királya, elfordultak tőle.

Egy ember pedig találomra meghúzta íját, és eltalálta Izráel királyát a szíj és a páncél között. Ekkor megparancsolta a kocsi hajtójának: Fordulj meg, és vigyél ki a táborból, mert megsebesültem!

Mivel azonban az ütközet egyre hevesebb lett azon a napon, Izráel királyának állva kellett maradnia harci kocsijában az arámokkal szemben estig. Napnyugtakor aztán meghalt.

Isten próféciaja ismét beteljesült, és Jósáfát visszatért Jeruzsálembe.

67 perc